

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 140. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613657504/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

dreie sig, Ynglingerne derimod forrette adskillige Haandgierninger, holde Ilden vedlige paa Arnestedet, og fortælle gamle Sagn og Eventyr, den, der fortæller det smukkeste Sagn, eller synger den bedste Vise, faaer et Baand, der bliver baaret, naar Byens Ungdom næste Gang forsamlar sig til Dands.

Da Czernim og Adalbert kom ind, saae de med Forundring Leontine, der allerede paa egen Haand havde funden Vei herhen, og der sad med sit Haandarbeide midt i Kredsen iblandt de unge Piger.

»God Aften, mine Venner!« sagde Czernim, »bliv ved, lad Eder ikke forstyrre. Er De her Leontine? Jeg troede alt, at De laae i Deres Seng. Nu Børn, syng os nu en smuk Vise!«

»Gud skienke Dem blide Dage, som Musik og Hønsning,« sagde en af Pigerne, »vi ville syng den gamle Sang om Piletræet.« Derpaa begyndte hun tilligemed en anden Pige følgende Sang:

Første Pige.

»O Pii! har Vinden hentet dig,
Har Himlens Fugl dig bragt?
Hvad eller kom du af dig selv,
Liig Kiærlighedens Magt?«

Anden Pige.

»Nei af mig selv jeg ikke kom,
Liig Kiærlighedens Magt.
Mig hented Foraarsvinden ei,
Mig ingen Fugl har bragt.

En Jomfru stod ved Bækkens Rand,
Og brød, som Qvist, mig af,
Og planted mig med hviden Haand
Paa faldne Beilers Grav.

Og hver Gang Morgenhanen gol,
Hum iled til mig hen,

Og først naar Dagen gik til Ro,
Hun vandred bort igien.

Og hendes bittere Taarestrom
Blev mig en Regn saa lind,
Og hendes vilde Klagesang
Blev mig en Foraarsvind.

Og hendes Suk opvarmed mig,
Det var som Solens Stik,
Og til en kølig Maane sig
Forvandlede hendes Blik.»

»Det er dog forunderligt, at deres Tanker saa gjerne dvæle ved Graven,« sagde Adalbert til Czernim. — »Derover vil du ofte kunne forundre dig paa disse Steder,« svarede Czernim. — »I ere unge og friske,« sagde igjen Adalbert, i det han henvendte sig til Pigerne, »Eders Kinder blusse liig Skovens Roser, hvoraf Regnen endnu ikke har afvasket Farverne, hvi ville I bestandig synge om Graven og om en Qval, som de fleste af Eder neppe kiende?« — »Det er bleven Vane, blandt os,« svarede en af Pigerne, »vore Mødre sang saaledes før os, og deres Mødre før dem igjen.« — »Kan du da ingen muntre Sange?« spurgte Adalbert. — »Skal jeg synge om den lykkelige Frier, om Brudekrandsen,« sagde Pigen smilende, »eller om Jomfruen med en Stemme, som Nattergalens, og med Læber saa røde, som Himbær?« — »Der sidder en Jomfru, som du beskriver hende,« sagde en Anden, og pegede paa Leontine, »hende hører den unge Herre vist heller, end dig.« — »Jeg kan ingen muntre Sange,« svarede Leontine, »jeg vil hellere fortælle et Eventyr.« — »Det er ogsaa godt,« gienmælede Czernim, og Leontine begyndte nu følgende Fortælling.